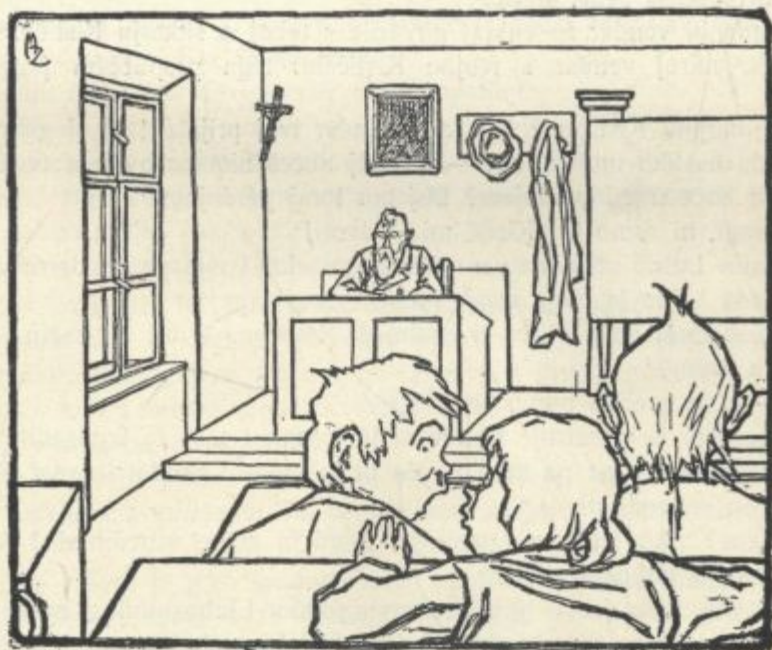

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošlje
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Ježa'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

V šoli.

Učitelj: „Kaj stori dober kristijan zvečer predno gre k počitku?
Povej mi Pepček!“

Pepček: (molóí).

Učitelj: „No, povej vendar, kaj stori tvoja mati predno gre v
posteljo?“

Pepček: „Lase in pa zobe odloži na umivalnik.“

KAKO SI POŠTENA ŽENA POMAGA.

Tovarnar Martin Lotrič je bil ravno namenjen oditi z doma ter je pritisnil svoji mladi ženki v slovo poljub na smehljajoče ustnice.

„Zdravstvuj, draga!“

„Ti, Martin?“

„Ali še česa želiš, srček?“

„Rada bi vendar že enkrat govorila s teboj o slikarju Kističu.“

„Eh, miruj vendar s tvojim Kističem: tega prepuščam popolnoma tebi.“

„Z mojim Kističem? Kistič je vendar tvoj prijatelj! Ti si ga privedel v hišo, da naslika moj portret — a sedaj nočeš ničesar o njem vedeti.“

„Ali hoče imeti predujem? Daj mu toraj predujem!“

„Dragi, ni samo to! Kistič mi — dvori!“

Martin Lotrič se je na ves glas zasmel. „To je pa res izredno zanimivo! Toda — to je tvoja stvar, mene to ne briga!“

„Ti si toraj neobčutljiv, ti ošabnež! Kistič mi dvori na način —“

„Na način?“

„— ki je vreden pomisleka.“

„Jaz sem že pomislil! Koliko si je toraj pri tebi že izposodil?“

„Ti se šališ, jaz pa mislim, da bi te moralo vendar-le vsaj nekoliko zanimati in vznemirjati —.“

„Mene? Ako tebe ne vznemirja, čemu bi mene vznemirjalo? Ali želiš morda porcijo ljubosumnosti?“

„Ti veš, kako jaz o ljubosumnosti sodim. Ljubosumnost moža je največje razžaljenje za ženo; toda laskavo gotovo ni, da ne kažeš zaradi tega niti najmanjšega vznemirjenja.“

„Ali ljubica! Ti si ljubka ženica, še vedno ljubka ženica —“

V šali zamahne ženica proti soprogu ter prosi še enkrat, naj da hišnemu prijatelju migljaj. Martin pa ji smehljaje pripomni, naj mu le sama da ta migljaj ter naglo odide.

* * *

Slikar Kistič je prišel ter pričel znova:

„Oj, milostiva, verujte mi, da sem najnesrečnejši človek na svetu!“

„Zakaj pa, gospod Kistič?“

„Oj, zakaj morate biti vi, uprav vi vezani za celo življenje!“

„Nesreča je pač že storjena in sicer je že precej dolgo tega.“

„Nesreča! Da, prav pravite, to je nesreča! Toda nemogoče vam ni to nesrečo nekoliko zmanjšati!“

„Jaz? Kako vendar?“

„Ako me uslišite!“

„Gospod Kistič, ne pozabite, da govorite s pošteno ženo!“

„Kaj moja ljubezen ni —“

„Gospod Kistič!“

„Kaj moja ljubezen ni najjasnejši dokaz, da vas spoštujem, spoštujem nad vse? Kak stik ima pravzaprav moja ljubezen s spoštovanjem najčistejše vseh žená, ako vas prosim, da vsaj eden žarek vaše milosti posije v moje hrepeneče srce?“

„Gospod Kistič, vi postajate poetični; toda kako naj jaz, omožena ženska zadostim vašim željam?“

„Ali, milostiva, ne govorite takih pravljič!“

„To ni pravljica, temveč resnica, dragi prijatelj!“

Nočete me razumeti, milostiva! Omožena! Moj Bog, saj res, vi ste omoženi, žal! To je baš nesreča, moja usoda; toda zakon in naredba ne more zatreti mojih čuvstev!“

„Vi govorite zase, zame pa so zakoni obvezni!“

„Nikakor ne! Ne branite se. Zakoni obstoje, kakor obstoji vera. Sredstvo mora biti, s katerim se velika množica navadnih ljudi vsaj nekoliko da brzdati. Razsvetljeni duhovi, ali takozvana inteligenca, pa ne potrebuje teh vezij, kakor surova množica. Boljši krogi —“

„Tem je vse dovoljeno!“

„Ker svojo prostost razumno uživajo. Finejši življenski vžitki so pač samo inteligenci pristopni in ta se sme dvigniti preko vseh zakonov in naredb.“

„Po vašem je greh izumljen tudi samo za duhovite ženske.“

„Vsekako; samo s to razliko, da potem to ni več greh. Duhovita ženska bo brez dvojbe takoj uvidela, da je popolnoma nenaravna zahteva, naj bi samo ena edina besedica pred oltarjem zadostovala.“

„To je res prav uvaževanja vredna morala, katero mi sedaj razlagate.“

„Ker vem, da govorim z duhovito žensko. Izvolite se samo nekoliko ozreti okoli po svetu —“

„V nevarnosti sem toraj, kaj ne, da me bode imeli za zelo omejeno žensko, ako ne pritrdim vašim nazorom?“

Namesto odgovora, pogledal jo je Kistič s zapeljivim smehljajem. Potrpežljivost gospe Lotričeve je bila malodane pri kraju, toda zatajevala se je ter dostavila:

„Dobro, hočem se toraj postaviti na vaše stališče.“

V očeh slikarja vsplamtelo je veselje.

„Toda“, nadaljevala je gospa, „lagati in slepariti ne morem in tudi nočem.“

„Kako mislite to, milostiva?“ vprašal je Kistič malodušno.

„Ako že ne spoštujem tesnosrčne naredbe, potem se moram od moža popolnoma ločiti!“

Slikar Kistič je bil v vedno večji zadregi. „Oprostite, milostiva; vaš zakon je katoliški in kot tak nerazdružljiv. Žal, žal, to je največja nesreča.“

Gospa Lotričeva postaja smelejša: „Mi pa ne upoštevamo naredb in zakonov!“

„Toda, nerazdruž — — —“

„Potem nama preostaja samo še eno sredstvo in to sredstvo je — beg od moža!“

„Kistič si obriše s čela pot.“

„Da, midva pobegneva!“ vskliknila je navdušeno gospa, „toda oba moja otroka morata z menoj!“

„Ta bo pa lepa!“ mislil si je Kistič. „Za to moram napraviti poprej proračun. Beg s celo obitelji, z otroškimi vozički, dojljo in tako dalje, to naj bi mi bilo v zabavo? Ženska bedasta!“

Skušal se je pomiriti ter je s prisiljenim nasmehom dostavil:

„Milostiva, o tem se morava še natančneje dogovoriti. Vaši živci naj se nekoliko pomire in tudi meni ukazuje prijateljska dolžnost, resno o tej stvari pomisliti!“

Jecljaje je odhajal in nikdar več „to zadevo“ jemal v misel.

Zaupljivo.

— „Nič se ne vznemirjaj, Anica, zaradi mojih dolgov! Saj veš: plemstvo in dolgovi spadajo skupaj!“

— „Imaš prav; toda pri tebi se res ne ve, kaj je starejše, plemstvo ali tvoji dolgovi!“

Samogovor.

Proti koncu meseca so moški vsi nekako bojazljivi in nihče se mi ne upa bližati. Mislim, da bo prvi prišel še le tedaj, kadar bo prišel prvi.

Potem pa že.

„Jaz sem načeloma nasprotnik zakona.“

„In kaj vas je privedlo do tega nasprotstva?“

„Moja žena!“

ZVONIMIR MASLE:

STOLETNI ROŽI.

Le pevaj, le žvižgaj,
kot v vigredi ptič,
veselo, brezskrbno
nevgnani deklič,

dokler ti vse cvete,
vse v cvetju živi
še vihra spoznanja
poznana ti ni!

A pride, pa pride
gotovo jesen,
in vmolkne gotovo
ž njo pesmi ti sen:

Kot cvetje jesensko
na jésen zveni,
tako tedaj pesem
umre ti — mini!

In roža stoletna
zato se mi zdiš:
le enkrat v življenju
le enkrat — cvetiš!

NAPAČNO RAZUMLJEN NAPIS.

Zid Izak je baš stikal po hiši ter z raznimi lažmi in zvitostmi lovil kupce za svoje malovredno blago, ko se odpro vrata z napisom „Stranišče“ in mlad gospod stopi pred žida. „O, dober dan, gospod Stranišče“, ogovoril ga je žid, „prav veseli me, da vas vidim zdravega. Ali bodete kupili kaj lepega od mene. Glejte, tudi vaš blagi oče, stari gospod Stranišče — Bog mu daj nebesa — bil je malodane vse svoje življenje zvest odjemalec mojega izvrstnega in cenenega blaga.“

ZVONIMIR MASLE:

NOCOJ SVETLO JE ZA VASJO . . .

Nocoj svetló je za vasjo,
vsem sveti luna fantovska,
kako tam fantje pojejo,
mehkó, sladkó in od srcá!

Ko tiho gledaš, lunica,
na ljubico mi v tihi hram,
povej, da srca težkega
pod oknom njenim hodim sam!

Povej, da mi solze v očeh
od žarkov tvojih se blesté,
da mi brez upov in uteh
srce veselo prej — mrjé . . .!

Med prijatelji.

A: „Kje pa je nocoj tvoja žena?“

B: „Nekaj sem se z njo sporekel in v jezi sem ji dejal: „Idi k vragu!
in šla je res k svoji materi.“

Očitanje.

On: »Ti si prijazna z mano samo tedaj, kadar potrebuješ denar!«

Ona: »Potem pa bodi zadovoljen; saj denar itak vedno potrebujem!«

INKOGNITO.

Pri oknu kavarne na Ringu sedeli so štirje mladi lahkoživci, člani one družbe, ki sicer ne dela, vzlic temu pa po dnevi in ponoči dobro živi in se zabava po svoje.

Vsi štirje so bili nekako izkrokani, kajti dišala jim ni niti kava, niti smodke, sedeli so pač tako ter zrli s polodprtimi očmi na obljudeno cesto. Prerešetal so že vse, kar se v takih krogih sploh prerešetava.

Hvalili so lepa lahkoživa in ne prekrhka dekleta, zabavljali na židovske skopuhe, ki ne upajo ničesar več na golo plemstvo, potem pa jim je zmanjkalo gradiva za pogovor.

„Grozno dolgočasno danes,“ zazdehal je baron Edi. „Ali res nihče ne ve več kaj zabavnega povedati?“

Molk. Čez nekoliko časa pa se je zapazil na ustnicah grofa Adolfa porogljiv posmeh.

„Čemu se smejiš?“ vprašal je mladi vitez Artur.

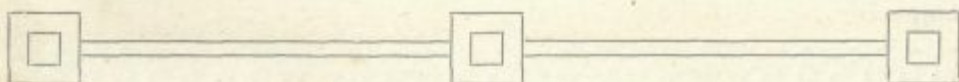
„Spomnil sem se pravkar na nek dogodek, ki sem ga pred kratkim doživel v Zofijini dvorani.

„Pripoveduj!“

„Kaj še! Predpust je minul in neumestno bi bilo pripovedovati v postu predpustne dogodke.“

„Ne bodi otročji in pripoveduj! Grof, ali res hočeš, da poginemo vsi dolzega časa pred tvojimi očmi in ti veš še zanimive dogodke?“

Naj pa bo: povedati vam hočem, toda pod pogojem, da nihče izmed vas ne črhne grofu Rikardu niti besedice, kje da ste izvedeli to dogodbico. Marker, še en konjak!“

Ko je izginil konjak v razsušenem grlu grofa Arturja, prižgal si je svalčico ter pričel pripovedovati:

„Res, to je bilo zadnjič imenitno! Ne vem več, kedaj, a to je pač vseeno. V Zofijski dvorani na neki maskaradi se je vršilo, to vem. Baron Sturm, nadporočnik pri dragoncih in jaz, stala sva skupaj ter hotela ravno oditi, ker je bilo pravzaprav dolgočasno, tedaj pride naenkrat stari baron Kronberg z elegantnim domino pod pazduho.“

„Ti, kdo pa bi bil tole?“ vprašala me je mala Fini z gledališča ob Dunajščici, ki je baš prišla mimo mene.

„Ne vem“, odgovoril sem jaz, „najbrže zopet kaka „nova“.“

„Škandal“, razjezila se je Fini ter z nožico poteptala, „objubil mi je, da se bo nocoj zabaval z menoj.“

„Vrni mu to neuljudnost, prismođa; zasoli mu zabavo z njegovo novo tovarišico, da bo pomnil. Sicer pa je lepo raščena tvoja rivalinja in brhka.“

„Bolj mi jo ni bilo treba nahujskati. Fini je takoj pričela. Baron je zarudel do ušes, ko je zagledal svojo znanko, da hiti proti njemu. Pomigal ji je sicer z roko, da naj se odstrani, toda Fini takih znamenj nocoj ni hotela razumeti temveč se mu vzlic temu približala ter se ga za drugo roko oklenila. Poročnik Sturm in jaz seveda za njo, ker sva že slutila, da bo tu nekaj zabave. Sturm ima jako dober nos za take reči.“

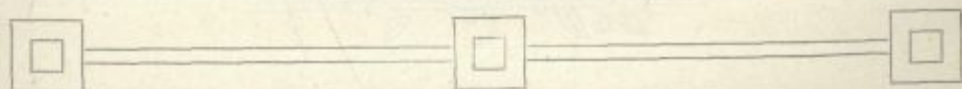
„Veš kaj?“ slišala sva govoriti Fini svoji rivalinji. „Ti si si izbrala tu res zelo finega kavalirja. Baron Kronberg je res darežljiv in fin mož. Pri njem kipi vedno šampanjec in tudi sicer so njegova darila vedno dragocena in ni tako umazan, kakor so drugi lehkoživci. Le skusi, da mu izvabiš kako darilce, ker na njegova darila se dobi v zastavljalnici navadno precejšnje svote.“

„Komaj je Fini končala, že se je domino izmuznila baronu iz rok ter ga dregnila pod rebra, da je kar zastokal, potem pa ponosnih korakov odhitela iz dvorane.“

„Tedaj pa je baron nahrulil Fini: „kako moreš blebetati take neumnosti?“

„Fini pa se je poredno nasmehnila: „baronček, nič se ne jezi, saj vendar ve vsako dete, da si največji umazanec in da kupuješ svoje dragocenosti v petindvajsetkrajcarskem bazarju in dekle v dominu . . .“

„Neumnost!“ vskliknil je baron. „V dominu ni bilo dekle, temveč moja žena, ki si je hotela enkrat inkognito ogledati maškarado v Zofijski dvorani . . .“

„Kaj se je nadalje zgodilo, ne vem, kajti takoj na to smo stali v nekem koticu Fini, poročnik Sturm in jaz ter se smejali tako, da so nam solze zalile oči . . .“

Preko ustnic vseh treh poslušalcev zazibal se je lahen usmev. „To je moralo biti res imenitno,“ pripomnil je baron Edi. „Marker, še en konjak!“

Na to pa so gledali zopet vsi štirje na ulico ter se dolgočasili.

Utrink.

Čim ljubeznivejša je žena s svojim možem, tim več grehov ima na svoji vesti.

Neumno dete.

Prva soseda „Čemu pa vaše dete kriči in joka?“

Druga soseda: „Mož mi je umrl in zdaj misli to neumno dete, da nima nobenega očeta več.“

Dobro prijateljstvo.

A: „Ali si ti moj prijatelj?“

B: „Da tvoj prijatelj sem!“

A: „Potem ti pa lahko zaupam, da tvoja žena naju — vara.“

Nepremišljeno.

Gospodična: „Splošno se govori, da ste me že zasubili.“

Gospod: „Nikar ne verjemite takih neumnosti.“

PRISOTNOST DUHA.

Moj prijatelj včasih pisatelj, včasih pa kaj drugega, gospod Debelak je bil znan duhovitež in vedno pripravljen na odpor. Kot dokaz moje trditve naj povem tu dogodek, ki se je zgodil še le pred kratkim.

Debelak se je seznanil v neki tukajšnji gostilni z ljubko mlado plavolasko, ki se mu je predstavila kot neodvisna vdova. Razumljivo je, da moj prijatelj ni prezrl te ugodne priložnosti ter dogovoril ž njo za prihodnji večer sestanek v Latermanovem drevoredu.

Res, prišla je ob dogovorjenem času, toda čemur se je Debelak nemalo začudil, objokana. Kaj se more vendar pripetiti tako ljubki mladi vdovici? mislil si je ter jo vprašal sočutno po vzroku žalosti.

„Eh, pomislite!“ pričela je plavolaska ihté. „Peljala sem se z električno in ko sem pred pošto izstopila, zapazila sem, da mi je izmaknil nekdo denarnico in zdaj ne vem, kaj bi storila!“

„To je pa že od sile!“ odgovoril je moj prijatelj Debelak, ki je namero lepe „vdovice“ takoj pregledal. „To mora biti gotovo cela družba dobro organiziranih tatov v Ljubljani. Pomislite, milostiva, tudi jaz sem se peljal danes z električno; imel sem zadnjih petdeset kron moje mesečne plače v denarnici, a ko sem izstopil — pomislite moje presenečenje — izginila je denarnica in jaz stojim tu docela „suh“!“

Poboljšani grešnik.

„Gospod, vi ste se drznili meni ukrasti poljub!“

„Pardon, gospica, tu ga imate nazaj!“

ZVONIMIR MASLE:

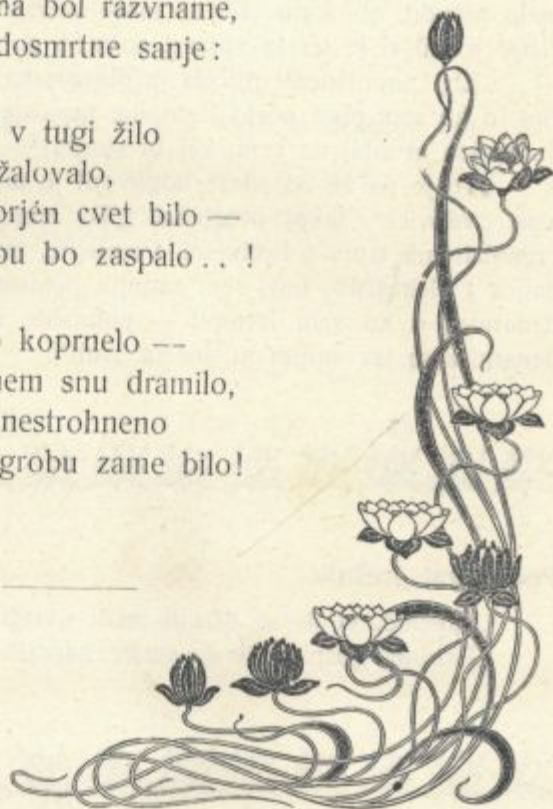
SLOVO.

Nisem te še prav ljubila,
že ukaz te v vojsko žene
kjer brez krivde kri bo lila,
kjer brez krivde lice zvene . . . !

Al če tebe grob objame
in zaziblje v večno spanje,
v meni srčna bol razvname,
mučne pa dosmrtno sanje :

srce bo mi v tugi žilo
in po tebi žalovalo,
kot bi zamorjén cvet bilo —
še-le v grobu bo zaspalo . . !

A dotlej bo koprnelo —
tebe v večnem snu dramilo,
da srce bo nestrohneno
v hladnem grobu zame bilo!

IZ POSELSKIH KROGOV.

Bankirjeva soproga Eliza Zlatarjeva je strašno razburjena.

Krasna diamantna broška jej je izginila in sumničila je, da jej je izmaknila to dragocenost hišina ali pa kuharica.

Le s težavo jo je soprog zadrževal, da ni svojega sumničenja glasno izrazila.

„Tako je!“ vskliknila je zaničljivo, „ti zagovarjaš vedno le posle in meni nikdar ne priznaš, da imam prav in vsega sem jaz kriva i. t. d., saj vemo kakšne so ženske v takih slučajih.“

Naposled vendarle odjenja soprog ter dovoli, da v odsotnosti hišine preišče njeno sobo.

Kakor furija premetavala je Eliza sobo hišine ter naposled začela brskati tudi po postelji. Naenkrat ji zablišči iz postelje briljant. Toda to ni bila broška, pač pa moški srajčni gumb, s kakoršnimi se lišpajo imoviti bahači.

„Ali vidiš,“ zakričala je Eliza razburjena, „ukradla ti je celo srajčni gumb.“

Bankir Zlatar je bil v največji zadregi, naenkrat pa se ojunači.

„Ljuba Lizika,“ laskati se je začel svoji soprogi, „pustiva to stvar v miru. Ne pahniva dekleta v prepad, temveč ji prizanesiva za zdaj. Kupil ti bom drugo še dokaj lepšo broško.“

Gospa Eliza je odjenjala, prejela je res še lepšo broško in ko je naposled našla v umivalniku tudi še pogrešano broško, bila docela zadovoljna.

Hišina je bila seveda odpuščena iz službe, hodi pa zdaj elegantno opravljena okoli ter ima še lepšo in dragocenejšo broško, kakor gospa Eliza Zlatarjeva. Kupil jej jo je pa gospod, katerega noče imenovati.

Skrajna umazanost.

Ana: „Moj ženin je umrl ravno tri dni pred mojim godom.“

Mara: „To je pa že skrajna umazanost!“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvna
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Frančiškanske) ulice 6.